

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 144/2022-110

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marek Hic, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 48 Ek 581/2020 z 2. júna 2020 a č. k. 48 Ek 581/2020 z 24. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), taktiež základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy rozhodnutiami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd obe napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnila právo na náhradu trov konania vedeného ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola na strane oprávnenej účastníčkou tzv. starej exekúcie vedenej na účel vymoženia jej pohľadávky v sume 91 758,83 eur s príslušenstvom, ktoré okrem iného pozostávalo aj z trov právneho zastúpenia sťažovateľky v exekučnom konaní v sume 761,66 eur a jej trov vzniknutých z titulu uhradeného poplatku za návrh na vykonanie exekúcie v sume 16,50 eur. Súdny exekútor vydal 10. apríla 2013 upovedomenie o začatí exekúcie, v ktorom bola povinnému oznámená vymáhaná pohľadávka

s príslušenstvom vrátane iného aj trovy oprávneného v exekučnom konaní (tak trovy jeho právneho zastúpenia, ako aj uhradený poplatok). Exekúcia bola vykonávaná príkazom pohľadávky z účtu v banke na základe exekučných príkazov vydaných 30. mája 2013.

3. Nadväzne súdny exekútor Upovedomením z 13. februára 2020 oznámil sťažovateľke ako oprávnenej, že *ex lege* došlo k zastaveniu exekučného konania vedeného pod sp. zn. 2 Er 313/2013 (ďalej len „stará exekúcia“) podľa § 2 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“).

4. Sťažovateľka podala 7. apríla 2020 opätovný návrh na začatie exekúcie podľa § 9 ods. 1 ZoUNEK na základe pôvodného exekučného titulu. V predpísanom formulári uviedla, že si uplatňuje trovy exekúcie, a to

- i) poplatok za pôvodný návrh na začatie (starej) exekúcie v sume 16,50 eur a
- ii) trovy právneho zastúpenia oprávnenej v starej exekúcii v sume 761,66 eur.

5. O tomto (opätovnom) novom návrhu na vykonanie exekúcie rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 2. júna 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že návrh oprávnenej v časti vymoženía iných trov pôvodnej exekúcie v sume 778,16 eur zamietol. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že okresný súd postupoval podľa § 9 ods. 3 ZoUNEK, keď ako dôvodné vyhodnotil iba uplatnenie náhrady súdneho poplatku za novú exekúciu. Naopak, vo vzťahu k uplatnenej náhrade trov starej exekúcie (bod 4 písm. i a ii) návrh na vykonanie exekúcie ako nedôvodný zamietol, pretože oprávnená nemá nárok na náhradu trov spojených s podaním nového návrhu okrem súdneho poplatku.

6. Sťažovateľka podala proti uzneseniu z 2. júna 2020 vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažnosť, v ktorej namietala, že formulár návrhu na vykonanie exekúcie pripúšťa uplatnenie nákladov spojených s uplatneným pohľadávkou a iných trov, že ňou uplatnené a zamietnuté nároky predstavujú príslušenstvo k judikovanej pohľadávke, ktoré bolo vymáhané v starej exekúcii, a poukázala tiež na dôvodovú správu k ZoUNEK.

7. Citujúc vo viacerých bodoch ústavnej sťažnosti obsah napadnutého rozhodnutia okresného súdu z 24. novembra 2020, ktorým okrem iného zamietol jej sťažnosť s odôvodnením, že sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení vyššieho súdneho úradníka stotožňuje, ako aj s poukazom na to, že dôvodová správa k ZoUNEK je na viacerých miestach nesúladná so samotným textom zákona a nemá právnu záväznosť, sťažovateľka považuje výklad zvolený okresným súdom za ústavne neakceptovateľný, formalistický a popierajúci účinnú inštitucionálnu ochranu vlastníckeho práva oprávnenej, ako aj rozporný s jej legitímnymi očakávaniami a dôverou v právny poriadok.

II.

Sťažnostná argumentácia

8. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti vytýka napadnutým uzneseniam ich arbitrárnosť a svojvoľnú aplikáciu práva. Nesúhlasí s interpretáciou § 9 ods. 3 ZoUNEK zvolenú okresným súdom, keďže ju považuje za príliš formalistickú a nezohľadňujúcu všetky skutkové a právne súvislosti veci. V tejto súvislosti pripomína, že dôvodom výkonu exekúcie je porušenie povinnosti, a teda protiprávne konanie povinného. Aktuálna nemajetnosť povinného, ktorá sa plynutím času môže zmeniť, nie je dôvodom na odopretie ochrany vlastníckeho práva oprávnenej. Trvalú nemajetnosť povinného je možné riešiť vyhlásením konkurzu či osobného bankrotu, a nie popretím

základných práv oprávnenej zastavením exekúcie a „prenesením“ trov exekúcie bez náhrady na oprávnenú.

9. V úvodnej časti obsiahlej ústavnej sťažnosti sťažovateľka vyjadruje polemiku s dôvodovou správou k ZoUNEK z hľadiska existencie legitímneho cieľa, za ktorý je deklarované odbremenenie súdov, pričom poukazuje na to, že zaťaženosť dopadá na súdnych exekútorov. Právnu úpravu ZoUNEK považuje za protiústavnú, pretože je náhlou a neočakávanou zmenou pravidiel výkonu už prebiehajúcej exekúcie, pričom v čase začatia starej exekúcie takéto pravidlá neexistovali (zastavenie konania pre nemajetnosť bez súhlasu oprávneného, pozn.). Poukazuje tiež na PL. ÚS 17/08, z ktorého vyplýva, že čl. 1 ods. 1 ústavy zahŕňa aj požiadavku na obsahovú a hodnotovú kvalitu právnych noriem, ktorá má zaistiť primeranosť použitého právneho prostriedku vo vzťahu k sledovanému legitímnemu cieľu právnej úpravy.

10. Inštitút zastavenia starých exekúcií sťažovateľka vníma ako pendant prerušenia exekučného konania, pretože podaním opätovného návrhu je možné „preklopiť“ starú exekúciu do novej so zachovaním účinkov zabezpečovacích úkonov súdneho exekútora vykonaných v starej exekúcii. Výklad zvolený okresným súdom podľa názoru sťažovateľky neberie v úvahu túto podstatu a zmysel nového návrhu a je tak v dôsledku prílišného formalizmu v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Sťažovateľka ponúka iný výklad, ktorý považuje za ústavne konformný.

11. Sťažovateľka poukázala na § 200 ods. 1 poslednú vetu Exekučného poriadku, podľa ktorého má oprávnený nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Na základe uvedeného boli trovy právneho zastúpenia a súdneho poplatku uhradené oprávnenou v rámci starej exekúcie trovami exekúcie. Povinnosť platenia (úhrady) trov má ten, komu trovy vznikli. Predbežné trovy exekúcie určuje súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie, proti ktorému povinný môže vzniesť námietky proti trovám exekúcie, o ktorých rozhoduje exekučný súd. Súd teda rozhoduje o trovách exekúcie len v prípade zastavenia exekúcie alebo vznesenia námietky povinného proti výške predbežných alebo ďalších trov exekúcie. O ostatných otázkach vrátane určenia výšky trov (aj oprávneného) rozhoduje súdny exekútor ako orgán štátnej moci určený na nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí. Exekútor vymôže trovy exekúcie (vrátane trov oprávnenej) niektorým zo spôsobov určených na vymoženie peňažnej pohľadávky vydaním príkazu na úhradu trov exekúcie. V rámci starej exekúcie boli sťažovateľkou uplatnené trovy už právom aprobovaným spôsobom „zahrnuté“ do vymáhanej pohľadávky (obsiahnuté v poverení na vykonanie exekúcie vydanom exekučným súdom a určené v upovedomení o začatí exekúcie ako predbežné trovy exekúcie oprávnenej, ktoré exekútor vyhodnotil ako oprávnené a následne vydal zo svojej úradnej moci súdny exekučný príkaz, ktorým nariadil už samotné vymáhanie aj týchto trov oprávnenej) a práve tieto trovy si uplatnila ako príslušenstvo vymáhanej pohľadávky aj v novom (opätovnom) návrhu.

12. Ustanovenie § 9 ods. 3 ZoUNEK sa týka len náhrady trov spojených s podaním nového návrhu a vôbec nepojednáva o náhrade iných trov spojených s uplatňovaním a vymáhaním nároku oprávnenej. Inak povedané, vôbec sa netýka trov starej exekúcie. Uplatnená náhrada za trovy starej exekúcie vzniknuté oprávnenej, ako aj nárok na náhradu zaplatenej paušálnej náhrady trov exekútora vznikli pred podaním nového (opätovného) návrhu a nemôžu byť považované za nárok spojený s podaním nového návrhu. Aplikáciou § 9 ods. 3 ZoUNEK na spornú časť uplatnenej pohľadávky došlo k svojvoľnému aplikovaniu právnej normy, ktorá na skutkový stav prípadu nedopadá.

13. Vo vzťahu k zaplatenej paušálnej náhrade trovy exekútora vo výške 42 eur sťažovateľka uviedla, ich náhradu si v tomto prípade neuplatňovala. Avšak napriek tomu považovala za potrebné uviesť, že ide o náklad zjavne súvisiaci s uplatnením pohľadávky, teda príslušenstvo vymáhanej pohľadávky, čo explicitne vyplýva aj z dôvodovej správy k § 6 ZoUNEK. Poukázala tiež na formulár pre podanie nového návrhu, ktorý v poznámkach k položke trovy oprávneného uvádza ako príklad tzv. iných trov práve zaplatenú paušálnu náhradu trov exekútora v starej exekúcii. Svoj právny názor sťažovateľka podporila aj konštantnou judikatúrou ústavného súdu (napr. II. ÚS 209/2020 a mnohé ďalšie), z ktorej vyplýva, že oprávnenému zo starej exekúcie nič nebráni podať nový návrh, v rámci ktorého si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky.

14. Okresný súd tak podľa názoru sťažovateľky konštruuje neexistujúci obsah právnych noriem, ignoruje (bez riadneho odôvodnenia svojho odklonu) judikatúru ústavného súdu, dôvodovú správu k zákonu, neprihliada na poučenie vo formulári a využíva v neprospech oprávnenej formalistický, izolovaný a nesprávny výklad, ktorý zasahuje samotnú podstatu a zmysel základných práv označených sťažovateľkou a nerešpektuje zmysel a účel zákona. Ide o ústavne neudržateľný prejav svojvôle a arbitrárnosti, neaplikovania platných a účinných právnych noriem na vec sťažovateľky bez zohľadnenia ich vzájomných súvislostí. Výklad zvolený okresným súdom považuje aj za extrémne rozporný s princípmi materiálnej spravodlivosti, pretože náklady spojené s náhlou a neočakávanou zákonnou zmenou pravidiel vymáhania pohľadávky by tak mal znášať v celom rozsahu oprávnený bez údajnej možnosti ich náhrady, teda ten, kto je poškodený už v dôsledku neplnenia exekučného titulu. Mechanizmus núteného výkonu rozhodnutí by tak stratil funkčnosť a štát by nezabezpečil reálnu a efektívnu možnosť uplatnenia práv jednotlivca priznaných mu právnym poriadkom.

15. Sťažovateľka tvrdí, že na základe uvedeného svojvoľného výkladu okresný súd svojím rozhodnutím obmedzil jej vlastnícke právo, keď došlo k protiprávnemu úbytku jej majetku. Zároveň považuje mieru svojvôle pri rozhodovaní za takú, ktorá už dosahuje intenzitu negatívne zasahujúcu do zdania sa nestrannosti súdu. Preto sa domnieva, že došlo aj k porušeniu princípu rovnosti strán v konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením okresného súdu z 2. júna 2020

17. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov

nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

18. V rámci predbežného prerokovania návrhu na začatie konania ústavný súd dospel k záveru, že na preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom z 2. júna 2020 bol v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom príslušný okresný súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojich označených základných práv napadnutým uznesením okresného súdu z 2. júna 2020, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením okresného súdu z 24. novembra 2020

19. V úvode ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky na to, že jej argumentácia smerujúca k neústavnosti právnej úpravy ZoUNEK nemôže byť predmetom skúmania v tejto veci, keďže sťažovateľka nie je subjekt legitimovaný k podaniu návrhu na vyslovenie nesúladu právnej normy, ako aj z dôvodu, že ústava a zákon o ústavnom súde zverujú právomoc preskúmať súlad právnych predpisov v konaní podľa čl. 125 ústavy len plénu ústavného súdu, nie jeho jednotlivému senátu. Preto ústavný súd v tomto konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy konštatuje, že na preskúmanie námietok sťažovateľky sumarizovaných pod bodom 9 tohto uznesenia (skúmanie proporcionality novej právnej úpravy, pozn.) nemá právomoc.

20. Po preskúmaní odôvodnenia uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom musí ústavný súd prisvedčiť sťažovateľke, že v opätovnom návrhu si neuplatnila náhradu paušálnych trov starej exekúcie, avšak zároveň je nutné dodať, že vyšší súdny úradník uviedol argumentáciu vzťahujúcu sa k § 6 ods. 2 ZoUNEK iba pre porovnanie a na podporu výkladu aplikovaného § 9 ods. 3 ZoUNEK (pozri bod 10 uznesenia vyššieho súdneho úradníka). Nadväzne ani sudca v napadnutom uznesení nijako nepolemizoval s náhradou paušálnych trov starej exekúcie, ale venoval sa námietkam sťažovateľky týkajúcim sa výlučne uplatnených nárokov. Napriek tomu sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti sama predostiera argumentáciu vzťahujúcu sa nielen na náhradu súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia, ale i na paušálne trovy starej exekúcie.

21. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, ústavný súd zisťuje, že okresný súd sa adekvátnym spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré sťažovateľka predniesla v jej podaniach a ktoré opätovne predostiera i v ústavnej sťažnosti. Zrozumiteľným spôsobom poukázal na obmedzenia pre prijatie záveru o záväznosti výkladu normatívneho textu obsiahnutého v dôvodovej správe k ZoUNEK vo vzťahu k rozhodovacej právomoci všeobecného súdu. Z odôvodnenia vyplýva, že okresný súd sa s dôvodovou správou oboznámil, keď odkazoval na jej konkrétne časti, ktoré porovnával so zákonným znením, a v tomto smere poukazoval na viaceré nezrovnalosti medzi schváleným a už účinným znením ZoUNEK. V tomto kontexte sa okresný súd zaoberal § 9 ods. 3 ZoUNEK, z ktorého textu podľa jeho názoru bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že okrem náhrady súdneho poplatku za návrh oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním. Z formulácie tohto ustanovenia je možné vyvodiť, že zákonodarca si je vedomý toho, že oprávnenému môžu vzniknúť trovy spojené s podaním opätovného návrhu, rozhodol sa však obmedziť trovy oprávneného uspokojované v novej exekúcii na jedinú ich zložku, a to iba zaplatený súdny poplatok.

22. Na sťažovateľkinu podstatnú argumentáciu o trovách starej exekúcie ako príslušenstve pohľadávky okresný súd uviedol relevantné argumenty o nedostatku exekučného titulu voči povinnému na zaplatenie trov starej exekúcie (bod 7.1 tohto uznesenia). Poukázal tiež na nemožnosť prenášania nákladov (neúspešnej) sťažovateľky zo starej skončenej exekúcie na povinného v opätovnej exekúcii. Z ústavnoprávneho hľadiska je pre posúdenie sťažnostných námietok podstatné, že okresný súd na zdôraznenie správnosti uznesenia o zamietnutí časti návrhu explicitne uviedol, že pre podanie návrhu na vykonanie exekúcie sa vyžaduje exekučný titul, ktorým sťažovateľka na vymoženie celkovej sumy 778,16 eur nedisponuje, pričom normatívny text § 9 ods. 1 ZoUNEK vylučuje (ako *lex specialis*, pozn.) použitie § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, na ktorý sťažovateľka poukazuje aj v ústavnej sťažnosti (citujúc § 200 ods. 1 Exekučného poriadku v rozhodnom čase, pozn.) s výnimkou výdavkov za uhradený súdny poplatok.

23. Ústavný súd preto takéto odôvodnenie nehodnotí ako svojvoľné, keďže úvahy okresného súdu sú rozumným postupom vyvoditeľné zo skutkových okolností prípadu a sú s ním dostatočne previazané. K nadväznej argumentácii sťažovateľky, podľa ktorej uvedené trovy starej exekúcie (poplatok a zastúpenie, pozn.) predstavujú príslušenstvo jej pohľadávky, ktoré nemusí byť v súčasnosti a nemuselo byť ani v minulosti priznané exekučným titulom, je potrebné uviesť, že tento jej právny názor má možno oporu v dôvodovej správe vydannej k ZoUNEK, ale zároveň je v zjavnom rozpore s jasne formulovaným zákonným textom. V prípadoch vzájomného významového konfliktu medzi doslovným výkladom normatívneho textu a subjektívne historickým výkladom nemôže ani jasne formulovaný úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe prevážiť nad jasne formulovaným textom právnej úpravy, pretože z hľadiska právnej istoty adresátov normatívneho pôsobenia zákonodarcu nie je rozhodujúce to, čo normotvorca chcel v texte právneho predpisu vyjadriť, ale to, čo skutočne vyjadril, pretože len daný text bol verejne vyhlásený.

24. Hoci rozhodnutie okresného súdu a jeho odôvodnenie vyznieva v neprospech právneho názoru predkladaného sťažovateľkou, nemožno ani jej úvahám uprieť určitý racionálny základ. Ústavný súd však nevidí na tomto mieste priestor na vstup do úvah o správnosti či opodstatnenosti výkladových alternatív v zmysle požiadavky sťažovateľky, ak okresným súdom zvolený výklad nie je arbitrárny, nevedie k absurdným dôsledkom a je dostatočne odôvodnený.

25. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že okresný súd nerešpektoval názory ústavného súdu, že „*nič nebráni podať opätovne návrhy na vykonanie týchto exekúcií podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorých si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky*“, tento názor podľa ústavného súdu nemá žiaden ústavnoprávne relevantný význam pre posudzovanie teraz prejednávanej veci. V spomínaných rozhodnutiach nešlo o vyslovenie ústavnoprávne významného právneho názoru, keďže tento sa netýkal podstaty rozhodovania ústavného súdu pri posudzovaní skôr podaných ústavných sťažností (*ratio decidendi*), ale budúceho možného návrhového uplatnenia náhrady paušálnych trov starej exekúcie (ktorých posudzovanie nebolo v zmysle námietok sťažovateľky v danej veci ani „v hre“). Už citovanú formuláciu je preto potrebné vnímať len ako deklaráciu procesnej legitímácie sťažovateľa spojenej s možnosťou podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie (teda načrtnutia popísanej možnosti), nie však odobrením dôvodnosti predmetnej náhrady, teda legitímácie vecnej. Tá môže byť, samozrejme, posúdená až v konaní, v ktorom k posudzovaniu uplatneného nároku dôjde, nie vopred a hypoteticky (obdobne napr. sp. zn. IV. ÚS 512/2021, II. ÚS 68/2022).

26. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že uznesenie okresného súdu o zamietnutí sťažnosti nenesie znaky extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a argumentácia okresného súdu je akceptovateľná a v nijakom prípade ju nemožno označiť za arbitrárnu. Preto dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, je zjavne neopodstatnená a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj v súvislosti s námietkou porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 listiny a analogického práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením. Ide o práva hmotnoprávnej povahy. Sťažovateľka ich porušenie argumentačne odvíjala od namietaného porušenia jej práv procesnej povahy. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľky, nevyhnutným predpokladom porušenia jej hmotných práv by bol záver o tom, že došlo k porušeniu jej procesných práv (namietaný nedovolený zásah súdnej moci do zákonodarnej moci pri výklade právneho predpisu). Keďže ústavný súd vylúčil možnosť porušenia označených procesných práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu, rovnako dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich označených hmotných práv.

28. Sťažovateľka namietala porušenie práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorý odôvodnila extrémnou svojvôľou v posúdení jej veci, ktorá spochybňuje zdanie sa nestrannosti súdu. Ústavný súd svojvoľný či arbitrárny postup nezistil, rovnako ako pnutie s označeným základným právom sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ju odmietol.

29. Keďže bola sťažnosť sťažovateľky odmietnutá ako celok, bolo bez významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi, ktoré sú viazané na vyslovenie porušenia práva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu